

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 90/2014
27.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. А.И. и др, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 4. у вези члана 187. став 4. у вези става 3, 2. и 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окр. А.И., адв. М.В. и браниоца окр. Б.Ч., адв. В.Ц., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 108/10 од 14.09.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 499/12 од 28.08.2013. године, у седници већа одржаној 27.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених А.И. и Б.Ч., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 108/10 од 14.09.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 499/12 од 28.08.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину К 108/10 од 14.09.2011. године, између осталих, оглашени су кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. и 3. КЗ у вези кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. и 3. КЗ и осуђени и то: окр. А.И. – на казну затвора у трајању од једне године, а окр. Б.Ч. – на казну затвора у трајању од десет месеци.

Одлучујући о жалбама изјављеним против првостепене пресуде, Апелациони суд у Београду је након одржаног претреса, пресудом Кж1 499/12 од 28.08.2013. године, у делу који се односи на окривљене А.И. и Б.Ч., преиначио првостепену пресуду тако што је ове окривљене огласио кривим због по једног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 4. у вези става 187. став 4. у вези става 3, 2. и 1. КЗ РС и осудио окр. А.И. на казну затвора у трајању од једне године, а окр. Б.Ч. на казну затвора у трајању од десет месеци.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окр. А.И., адв. М.В., због повреде закона – члан 438. став 1. тачка 9. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд првостепену и другостепену пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно суђење;

- бранилац окр. Б.Ч., адв. В.Ц., због повреде закона на штету окривљеног и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи другостепену пресуду и, у односу на овог окривљеног, одбије оптужбу или га ослободи од оптужбе.

Након што је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, примерке захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Бранилац окривљеног А.И. у захтеву наводи да је изрека другостепене пресуде потпуно измењена у односу на првостепену пресуду јер је апелациони суд у изреци додао тврдњу да је А.И. омогућио такмичару Д.С. да учествује у трци са опште опасним средством, који навод није био у изреци оптужнице, а осим тога, додата је и чињеница везана за неисправност возила марке „Ј.“ која такође није била наведена у оптужници, иако у поступку није утврђена неисправност возила, па је другостепени суд очигледно прекорачио оптужбу дајући радњама окр. А.И. потпуно друго значење, а што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП. Осим тога, према захтеву, оптужба је прекорачена и тиме што је другостепени суд у изреци изменио елементе кривице у погледу виности окривљених иако кривица, с обзиром на примену закона који је важио у време извршења дела, није ни морала бити утврђивана.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окр. А.И. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, односно члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04...76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

По оцени Врховног касационог суда, радње окривљених А.И., Д.С. и Б.Ч., које су у првостепеној пресуди биле описане појединачно за сваког од окривљених, изреком другостепене пресуде само су појашњење и систематизоване у јединствени опис, ради јасноће и разумљивости. У односу на окр. А.И. чињенични опис измењен је утолико што је уместо навода у изреци првостепене пресуде „...омогућио такмичење такмичару – возачу окр. Д.С. да учествује у задњој трци у класи до 2000 кубика са преправљеним, технички неисправним возилом...“, у изреци другостепене пресуде наведено: „... омогућио такмичење такмичару – возачу окр. Д.С. да учествује у задњој трци са опште опасним средством, преправљеним и технички неисправним возилом, дакле, додате су само речи „опште опасним средством“. То, међутим, по налажењу Врховног касационог суда не представља прекорачење оптужбе јер се не ради о додавању нове чињенице, већ само дела законског текста одредбе члана 187. КЗ РС.

Према томе, незнатним изменама чињеничног описа који је у потпуности уподобљен утврђеним чињеницама и који, при томе, садржи сва битна обележја кривичног дела за која је окр. А.И. оглашен кривим, другостепени суд није прекорачио оптужбу, па су неосновани наводи захтева браниоца овог окривљеног о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП.

Супротно наводима истог захтева, наведена повреда није учињена ни изменом облика виности окривљеног, тим пре што је у односу на штетну последицу другостепени суд утврдио да је окривљени поступао са блажим обликом виности (несвесни нехат) у односу на оптужни акт (свесни нехат). Осим тога, када је реч о виности окривљеног, она представља субјективни елемент кривице предвиђен одредбом члана 22. КЗ, али и субјективни елемент кривичне одговорности која је била предвиђена законом важећим у време извршења дела, а који је у конкретном случају примењен, па су неосновани наводи браниоца да суд није био овлашћен да у изреку пресуде уноси субјективни елемент кривице.

Бранилац окр. Б.Ч. у захтеву наводи да је другостепеном пресудом повређен закон на штету окривљеног јер радње за које је оглашен кривим саме по себи не представљају радње кривичног дела, чиме указује на повреду закона из члана 369. став 1. тачка 1. раније важећег ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим, јер је другостепени суд, након одржаног претреса, утврдио све одлучне чињенице од значаја за постојање кривичног дела за које је окр. Б.Ч. оглашен кривим и правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама овог окривљеног стичу сва битна обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 4. у вези члана 187. став 4. у вези става 3, 2. и 1. КЗ РС.

Бранилац окр. Б.Ч. као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља законски разлог из кога је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених А.И. и Б.Ч. оценио неоснованим, и на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.